19. DAN – NA OHRID V SEVERNI MAKEDONIJI

Zjutraj so naju prebudile dežne kaplje. Še dobro, da sva sinoči pospravila tendo, mizo in stole, tako je vse ostalo suho. Po zajtrku in pripravi avtodoma za nadaljevanje poti, sva plačala 36,00 evrov za dve nočitvi. Lastnik sprejema samo gotovino, pa tudi računa nisva dobila.

Camping Arbi ob Ohridskem jezeru (N:40.90125; E:20.70987) sva zapustila ob 8.30 uri in se napotila v Ohrid v Severni Makedoniji v kamp KJ Divono (N:41.09156; E:20.80040). Vse ovire na cesti, ki sva si jih včeraj ogledala sva uspešno prevozila in že sva bila na mejnem prehodu.

Klasična mejna kontrola s policijsko in carinsko kontrol naju je čakala tako na strani Albanije, kot na strani Severne Makedonije. Bila sva edina potnika zato sva bila takoj na vrsti. Albanski policist si je zaželel ogledati najin prtljažni prostor, kar sva mu seveda brez težav omogočila. Njihov carinik je le zamahnil z roko in po kakih 300 metrih sva bila že pred policistom Severne Makedonije. Eni in drugi kontrolirajo tako potne liste kot dokumente vozila. Policist Severne Makedonije je bil bolj natančen, vstopil je v vozilo, si pogledal najine sanitarije v avtodomu in dejal, da išče »persone« (osebe), torej je svoje delo z vidika ilegalnih migracij dobro opravil. No prtljažnega prostora ni pogledal, čeprav bi tja lahko spravila kar nekaj »person« (oseb). Za carinika pa nisva bila zanimiva.

Do Ohrida naju je ločilo kakih 28 kilometrov. Cesta je sicer vijugasta, a vsaj dve tretjini ceste sta na novo asfaltirani in res lepi, vidi se, da še sredinskih črt niso potegnili. Zadnja tretjina pa je v delu, zato sva naletela na manjše zapore, a brez težav dosegla najin cilj.

Kamp KJ Divono (N:41.09156; E:20.80040) sva izbrala na podlagi podatkov, ki sva jih o kampu izbrala. Kamp namreč za ceno 20 evrov uradno »nudi« prostor za avtodom, jadranje, restavracijo, tuše, internet, bar, varovanje, prijazni so do psov, kajak, otroško igrišče in kolesarjenje. Ja kdo takega kampa ne bi izbral za borih 20 evrov na noč. Resnica pa je popolnoma drugačna. Kamp je dejansko navadno neurejeno zemljišče med hotelom in gradbiščem novega hotela. Kamp ima elektriko in internet in preprost sanitarni blok z mrzlo in delno toplo vodo. Vse drugo seveda ne drži, tako ni restavracije, ni bara, za kakršnekoli aktivnosti pa lahko poskrbiš sam. Plačilo je seveda v gotovini, ker ima lastnik, tako kot mnogi drugi v Grčiji in Albaniji »na servisu terminal za plačevanje s plačilno kartico«. V praksi to seveda pomeni, da lastniki kampov na ta način goljufajo svojo lastno državo. Bivanje v tem kampu seveda odsvetujeva. Tudi varovanja seveda ni, prost dostop do kampa je kjerkoli, imajo pa pomična vrata in seveda za uporabo sanitarij moraš imeti kodo.

Ker je v neposredni bližini velik hotel, sva ga obiskala. Recepcija naj bi delovala, a receptorja ni bilo, zato sva si ogledala prvo in drugo nadstropje, kjer so naju čudno gledali mojstri, ki hotel obnavljajo. Končno sva v pritličju zagledala napis restavracija in tam našla celo natakarja. V angleščini sva naročila kozarec

belega vina, natakar je prikimal in usedla sva se za eno od miz, bila sva edina gosta. K mizi je nato pristopil drug natakar, ki sva mu v angleščini naročilo ponovila. Končno je prišel verjetno najmlajši natakar, ki naju je spet vprašal kaj bova naročila. Naročilo je bilo končno realizirano, še prej pa sva vprašala ali lahko plačava z evri in če bova nazaj dobila drobiž v evrih. Natakar je temu pritrdil. A vračilo drobiža je bilo v njihovi denarni valuti denar. Računa tako ali tako nisva dobila, ceno pa so verjetno določili na podlagi najinega izgleda in ne po ceniku. No, denarje sva seveda kot napitnino pustila mlademu natakarju, ki je znal vsaj angleško.

Od kampa do centra Ohrida vodi zelo široka in nova promenada, dolga več kot dva kilometra. Ohrid sva tako seveda peš tudi obiskala. Imela sva smolo ker je začelo deževati, a vsaj promenado ob starem mestnem jedru sva si vendarle ogledala. Ohrid je znana turistična destinacija, pod zaščito UNESCA in ima bogato zgodovino. Cene so na vsakem koraku več kot visoke, tudi za nas.

Najina današnja pot je bila kratka, prevozila sva 31 kilometrov, načrtovani čas na Google zemljevidu je bil 45 minut, midva sva vozila 1 uro in 15 minut, vključujoč prehod meje in zastoje na cesti zaradi del.

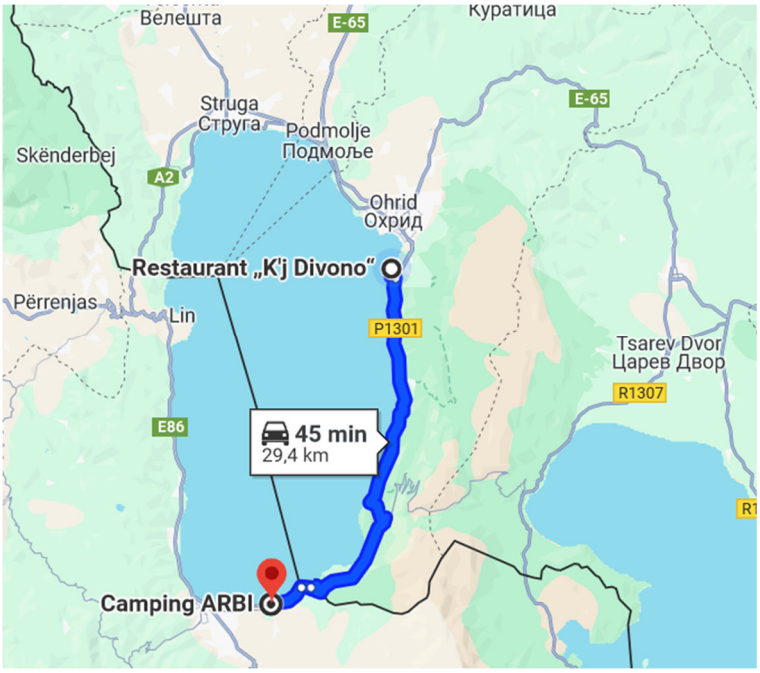

Današnja pot.

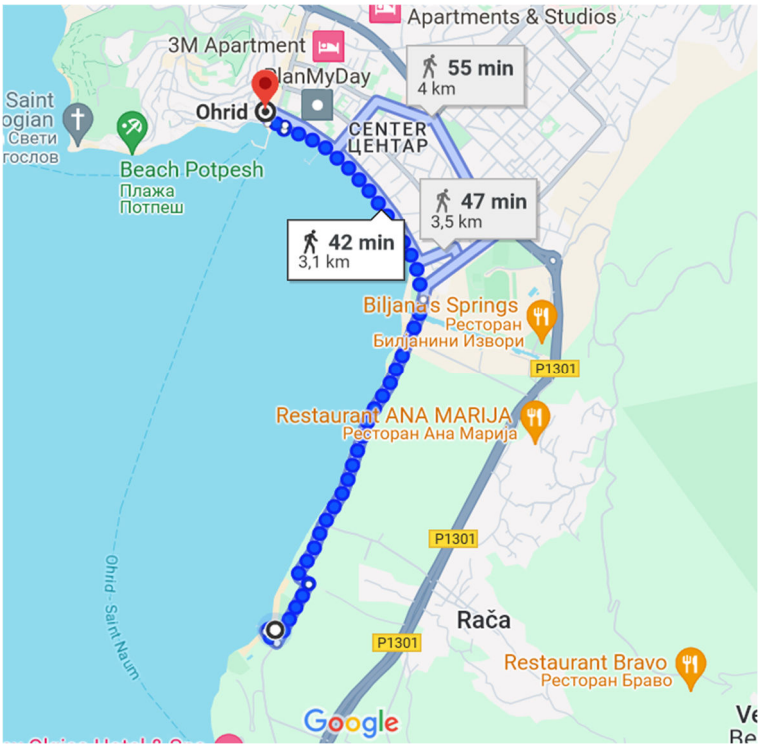

Današnja peš pot.

Še nekaj slik.

Hotel ob kampu, kjer ceno določijo na podlagi videza, računa pa ne izdajo.

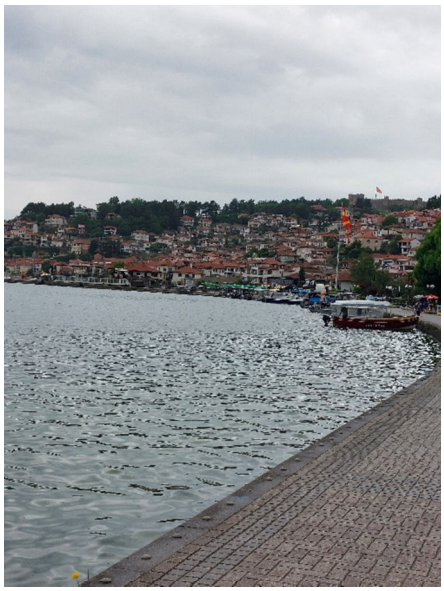

Ohrid – pogled na staro mestno jedro.

Kip Sv. Ciril in Sv. Metod v centru Ohridu.

Ulica v strem mestnem jedru.

20. DAN – PREKO SKOPJA V VRANJE V SRBIJI

Kamp KJ Divono (N:41.09156; E:20.80040), ki ga ne priporočava za obisk, sva zapustila ob 8 uri in 50 minut. Plačala sva 20 evrov in pot nadaljevala. Danes imava dva cilja. Prvi cilj je obisk centra Skopja, tam nameravava avtodom parkirati za dve ali tri ure na prostoru za avtodome (N:41.99293; E:21.437174). Po ogledu centra Skopja, bova pot nadaljevala do Vranja v Srbiji, kjer se bova ustavila v kampu Enigma (N:42.50786; E:21.90475). Sodeč po zbranih podatkih gre za dober kamp, a bova videla.

Odločila sva se za najkrajšo pot, preko Kičevega, Tetova v Skopje. Ko sva zapustila Ohrid sva najprej zavila na bencinsko črpalko, kjer sva dotočila gorivo, tokrat po ceni 1,19 evra za liter. Uslužbenec na bencinski črpalki nama je pojasnil, da je njihov »denar« devalviral, zato je cena diesla nižja kot pred dvema tednoma, ko sva prvič natočila gorivo v Severni Makedoniji. Večji del ceste Ohrid - Tetovo je v gradnji, zato je najino potovanje potekalo relativno počasi, a večjih zastojev ni bilo, pa tudi promet ni bil pretirano gost. Od Tetova dalje pa je že avtocesta in do Skopja je šlo nekoliko hitreje.

V samem Skopju je bil gost promet in za njih popolnoma normalno, da avtomobili ustavljajo – parkirajo na skrajnem desnem voznem pasu ceste. Tako sva morala kaj nekajkrat »slalomirati« iz desnega na srednji ali levi vozni pas. Kmalu sva ugotovila, da je veliko bolje, da se drživa srednjega pasu in peljeva dokaj tekoče. Brez večjih težav sva prispela na parkirišče (N:41.99293; E:21.437174), ki je na spletu označeno kot parkirišče za avtodome in je varno, a ko sva zavila na parkirišče, sva ugotovila, da gre za del dvorišča privatnika, ki menjava avtogume in ima pralnico avtomobilov. Bilo je precej gneče in

eden od zaposlenih naju je usmeril v kot dvorišča in povedal, da je cena parkiranja 5 evrov za eno uro. Nisva se počutila varno in sva po slabi uri nadaljevala planirano pot. Torej od ogleda središča Skopja ni bilo skoraj nič, nastal je le en posnetek na fotoaparatu in nekaj minut posnetkov na kameri. Škoda. Omenjeni prostor očitno upravljajo Romi.

No še eno zoprno izkušnjo sva doživela v enem izmed križišč, kjer sta dva domačina – očitno mlada Roma, na silo začela umivati vetrobransko steklo najinega avtodoma kljub temu, da sva dala jasno vedeti, da tega ne želiva. K sreči je zasvetila zelena luč in sva morala nadaljevati vožnjo, pralcu stekla pa sva izročila nekaj drobiža. Pot naju je po avtocesti vodila proti meji s Srbijo, a pred vstopom v Srbijo sva še dotočila gorivo, saj je cena diesla v Srbiji veliko višja.

Prehod meje je potekal brez posebnosti, a morava priznati, da sva se tega že kar odvadila, saj večinoma potujeva znotraj EU in mejnih kontrol praktično ni. Sva pa opazila, da so ravno pred nama cariniki v nekem tovornjaku našli ilegalne potnike. Nič kaj lep prizor ni bil.

Pot sva nadaljevala po avtocesti do Vranja in nato do avtokampa Enigma (N:42.50786; E:21.90475) v okolici Vranja. Navigacijska naprava vas bo sicer kakih 50 metrov pred kampom napotila na desno, kjer pa ceste ni, a že od daleč vidite tablo kampa in nobenega problema ni, da ga ne bi našli.

Kamp je zelo lepo urejen in je vreden obiska. Žal bazen še ne obratuje, ker je bilo v aprilu in maju slabo vreme, bazen so tudi obnavljali, so pa lastniki zelo prijazni in se zelo trudijo. Ostala bova eno noč in nato pot nadaljevala v Beograd, ki si ga bova po enajstih letih ponovno ogledala. Še enkrat pa jasno priporočilo Kamp Enigma (N:42.50786; E:21.90475), da ga obiščite, ne bo vam žal, če ste na tej poti.

Danes sva prevozila 283 kilometrov, a pot ni trajala 3 ure in 45 minut temveč 6 ur in 20 minut. Upoštevajoč postanek v Skopju in mejno kontrolo.

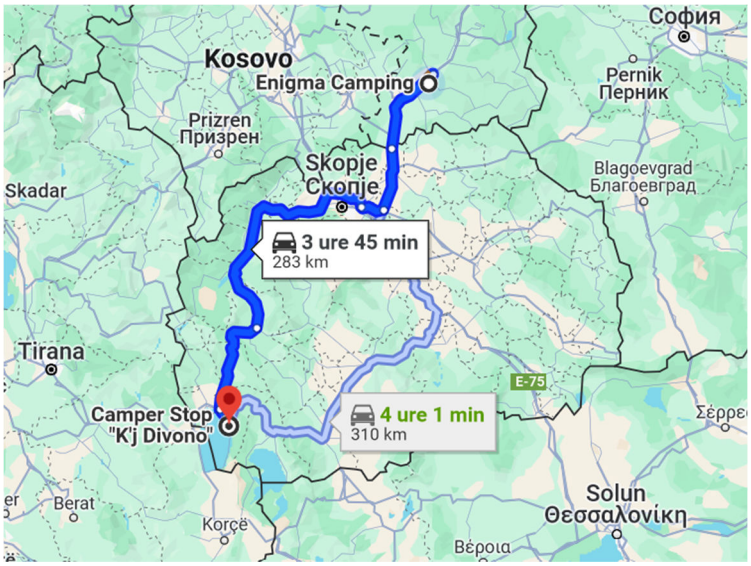

Današnja pot.

Edina fotografija iz Skopja.

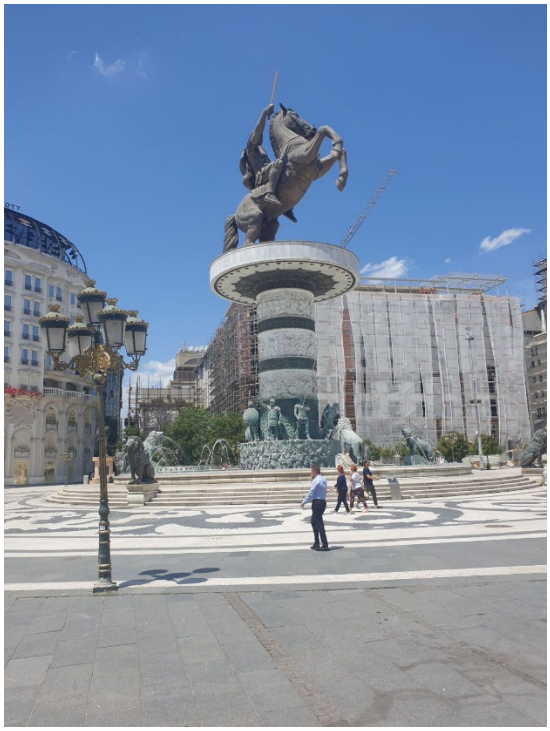

Kip Aleksandra Velikega Makedonskega na osrednjem trgu v Skopju.

21. DAN – V BEOGRAD

Kamp Enigma (N:42.50786; E:21.90475) v okolici Vranja sva po plačilu 25 evrov (lastnik pravi, da imajo Slovenci 10 odstoten popust, kar je veljalo tudi za naju) zapustila ob 10. uri.

V bližnji lokalni trgovini, sva obnovila najine prehranske zaloge in že sva bila na avtocesti za Beograd. Ta avtocesta je bila zgrajena pred praktično 50. leti, vsaj tisti del med Beogradom in Nišem. Do Niša je cesta novejša in bolje vzdrževana, tisti del od Niša do predmestja Beograda pa je starejši.

Beograd ima na novo zgrajeno veliko obvoznico, ki se začne daleč južneje od mesta in vas vodi zahodno od mesta mimo Beograda, ki ga sploh ne vidite, v smeri Hrvaške in Madžarske. Oznake na viaduktih, dajejo slutiti, da bi obvoznico lahko gradili Kitajci, kar pa ni preverjeno.

V »Kamp Dunav« v Beogradu (N:44.87859; E:20.35438) sva tako prispela pozno popoldan. Najin jutrišnji načrt je seveda ta, da po 11. letih ponovno obiščeva center Beograda.

Danes sva prevozila 382 kilometrov, a pot ni trajala 3 ure in 38 minut temveč 5 ur in 35 minut. Prevozila sva torej 25 kilometrov več kot kaže zapis na zemljevidu, saj naju je navigacijska naprava usmerila na novo obvoznico.

Današnja pot.

Še nekaj slik.

Pogled na Donavo iz kampa.

V Kampu Dunav.

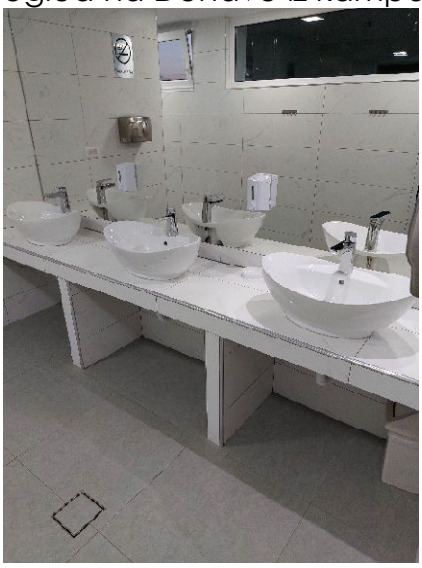

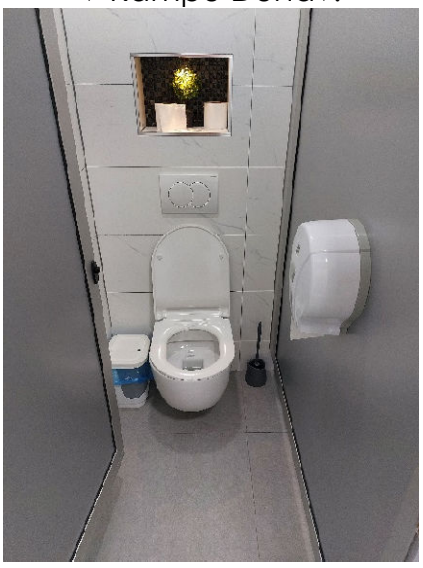

Sanitarije v Kampu Dunav so nove in naravnost odlične. Kar je treba pohvaliti je pač treba pohvaliti.